

Linnéuniversitetet

Kalmar Vaxjö

Kandidatuppsats i statsvetenskap

Populism i Örebro kommunfullmäktige

En kvalitativ studie av Örebropartiet

Författare: Jakob Kempe
Handledare: Per Strömblad
Examinator: Martin Nilsson
Termin: VT22
Ämne: Statsvetenskap
Nivå: Grundnivå
Kurskod: 2SK31E

Linnéuniversitetet
Kalmar Väst

Abstract

With a recent rise in popularity, populism has become a frequently studied subject for political science research. However, despite the expansive research, academia still struggles to properly define the phenomenon which has resulted in several conflicting understandings of populism. The aim of this study is to compare two prominent definitions of populism: Cas Mudde and Cristóbal Rovira Kaltwasser's *thin-centered ideology* approach and Benjamin Moffitt's *political style* approach on a previously unexplored case in the form of Örebropartiet, a local populist party in Sweden. Using a qualitative content analysis, the party program and the party leader's commentary is analysed to determine whether the definitions manage to identify the party as a populist one. The results are mixed: both definitions manage to capture the antagonistic divide between "the people" and "the elite" while still struggling in other aspects, more specifically in regards to Mudde and Kaltwasser's *host ideology* aspect and Moffitt's *performance of crisis* aspect. The study concludes with an acknowledgement that both definitions have inherent problems identifying Örebropartiet as a populist party which needs to be corrected if we want to expand our collective knowledge on both Örebropartiet and populism in general.

Sökord

populism, örebropartiet, kvalitativ innehållsanalys, politisk stil, ideologi

Tack

Jag vill rikta ett stort tack till min handledare Per Strömblad som har väglett mig genom processen med nyttiga råd och diskussioner kring uppsatsens utformning och innehåll. Jag vill även tacka Gevalia och Lundgrens snus som har hjälpt mig att hålla mig vaken och produktiv under arbetets gång.

Innehållsförteckning

Inledning	1
Problemformulering	2
Syfte och övergripande mål	3
Teoretiskt ramverk och tidigare forskning	4
Populism som tunn ideologi	6
Populism som politisk stil	10
Möjliga utfall av analysen	14
Metoddiskussion och material	16
Material	17
Validitet och reliabilitet	19
Analys	21
Örebropartiets ideologi?	22
Värdideologi	23
Det äkta folket, den korrupta eliten och den allmänna viljan	27
Sammanfattning	30
Örebropartiets politiska stil?	32
Olämpligt uppförande	32
Framförande av kris, kollaps eller hot	35
Sammanfattning	38
Slutsatser	40
Referensförteckning	42

Inledning

Populism har blivit ett vanligt förekommande ämne för statsvetenskaplig forskning de senaste åren, mycket tack vare den omfattande mängd empiriskt material som finns till förfogande. Partier som ofta beskrivs som högerpopulistiska har skördat politiska framgångar i flera europeiska stater; i Storbritannien var UKIP framträdande i kampanjen för landets utträde ur EU (Hughes 2019); i Ungern vann Viktor Orbans parti Fidesz (Mudde & Kaltwasser 2017:67) nyligen parlamentsvalet och säkrade därmed ytterligare fyra år vid makten och i Skandinavien finns det partier representerade i samtliga parlament som ofta benämns som högerpopulistiska (Moffitt 2017). Den ekonomiska ojämlikheten i Sydamerika under 1900-talet banade vägen för vänsterpopulister som profiterade på kritiken mot den ekonomiska eliten (Mudde & Kaltwasser 2017:56-61), en konflikt som även gjorde sig synlig efter finanskrisen 2008 med exempelvis Occupy Wall Street-rörelsen och deras försvar av "Main Street" från "Wall Street" (Müller 2016:44) och det grekiska partiet Syriza som lyckades samla missnöjda vänsterväljare och ta kampen mot "nyliberalismen och dess anhängare" (Stavrakakis & Katsambekis 2014).

Utöver empiriska fall av fenomenet i form av politiska partier och aktörer förekommer *termen* populism ofta i politiska debatter och opinionsbildning i syfte att kritisera eller helt avfärda politiska aktörer och deras förslag.

Populism har blivit ett slagord att använda mot politiska motståndare som man menar presenterar förenklade lösningar på komplexa problem och som endast ägnar sig åt att tillfredsställa den allmänna opinionen. Studier av termens tillämpning i traditionella medier visar att termen främst används nedsättande och att den appliceras på ett brett utbud av politiska aktörer som till synes har lite gemensamt med varandra (Herkman 2020, Bale m.fl 2011).

En konsekvens av detta blir att politiska aktörer sällan beskriver sig själva som populistiska.

Med detta i åtanke så framstår det anmärkningsvärt att ett lokalparti i Örebro bestämt hävdar att de varken är vänster eller höger samtidigt som de accepterar beskrivningen av partiet som populistiskt. I Sverige har populism — bortsett från Ny Demokratis korta sejour på 90-talet — främst associerats med Sverigedemokraterna (Widfeldt 2010) och deras hastiga tillväxt i svensk politik men vid närmare inspektion — mer specifikt på lokal nivå — går det att hitta ytterligare exempel där Örebropartiet, mycket på grund av deras mediala genomslag, är ett av de mer framträdande. Örebropartiet utgör ett tidigare utforskat fall i forskning om populism och statsvetenskaplig forskning i allmänhet vilket gör partiet till ett lämpligt fall att testa några av de mest framträdande definitionerna av fenomenet på.

Problemformulering

Trots omfattande bidrag till den akademiska forskningen om populism så finns det ännu ingen konsensus kring hur fenomenet ska definieras, även om de flesta verkar vara överens om vilka aktörer som ska klassificeras som populistiska då samma empiriska fall av populistiska aktörer regelbundet förekommer i forskningen. Akademiker verkar således överens om *vem* som är populist men inte *vad* populism är (Moffitt 2016:50). Detta kompliceras ytterligare av faktumet att politiska aktörer sällan identifierar sig själva som populistiska vilket förhindrar möjligheten för en gemensam idétradition att växa fram — jämför exempelvis med företrädare för socialismen eller liberalismen som format och utvecklat respektive ideologi under lång tid. Utan några företrädare för populismen så begränsas den tillgängliga kunskapen om fenomenet till sekundärkällor som beskriver andra aktörer

som populister utifrån skilda definitioner. Med den till synes tilltagande förekomsten av empiriska fall av populism i åtanke — vilket i hög grad gör ämnet statsvetenskapligt relevant — så går det att argumentera för att en allmängiltig definition är nödvändig för att studera och öka vår kunskap om fenomenet vilket gör den nuvarande situationen ohållbar. En strategi för att nå en allmängiltig definition är att testa framträdande och konkurrerande definitioner av fenomenet på empiriska fall för att se hur väl de fungerar i praktiken — något som denna uppsats syftar till att göra.

Syfte och övergripande mål

Syftet med uppsatsen är att testa två konkurrerande definitioner av populism på Örebropartiet som formuleras som ett *most-likely case* av ett populistiskt parti — detta på grund av att flera karakteristiska drag i Örebropartiets politik och retorik ofta förekommer hos andra populistiska aktörer, till exempel konstruktionen av “folket” och “eliten” (Mudde & Kaltwasser 2017, Müller 2016, Moffitt 2016, Laclau 2018) samt ett olämpligt eller okonventionellt uppförande (Enroth 2019, Müller 2016, Moffitt 2016). Analysen baseras på en kvalitativ undersökning av partiets partiprogram och partiledare Markus Allards medverkanden i kommunfullmäktige och olika mediala sammanhang utifrån ett teoretiskt ramverk innehållande två framträdande och konkurrerande definitioner av populism: Cas Mudde och Cristóbal Rovira Kaltwassers definition av populism som en *tunn ideologi* och Benjamin Moffitts definition av populism som en *politisk stil*. Utifrån premissen att författarna bakom båda definitioner skulle betrakta Örebropartiet som ett populistiskt parti — med argumentationen om Örebropartiet som ett *most likely-case* i åtanke — kommer analysen undersöka båda definitioners förmåga att identifiera Örebropartiet som ett

populistiskt parti. Uppsatsens övergripande mål är att bidra till förståelsen av populism som ett politiskt fenomen som blir allt mer närvarande samt att undersöka ett tidigare utforskat fall i form av Örebropartiet.

Teoretiskt ramverk och tidigare forskning

Den växande förekomsten av populistiska aktörer inom politiken har gjort populism till ett vanligt förekommande ämne inom statsvetenskaplig forskning. Redan 2005 redogjorde Ernesto Laclau för sin förståelse av fenomenet — ett inflytelserikt arbete som ofta citeras i forskningen om populism. Med en utgångspunkt i postmarxism och diskursteori förklarar Laclau att en “begränsning av de tillgängliga ontologiska redskapen” ligger bakom statsvetenskapens svårigheter att definiera populism och fortsätter med att demonstrera detta med en genomgång av tidigare försök att definiera fenomenet (Laclau 2018:12-21). Istället för att försöka identifiera den “sanna referenten” i populism vill Laclau påvisa att populism handlar om en *social logik* som gör sig synlig i ett brett spektrum av fenomen (Laclau 2018:10) — eller som han själv beskriver det: “populism utgör den heliga vägen till att förstå något om den ontologiska konstitutionen av det politiska” (Laclau 2018:68). Väldigt sammanfattat och förenklat kan man beskriva Laclaus förståelse av populism som bestående av tre element: en konstruktion av en intern barriär mellan folket och makten, en artikulation som förvandlar tidigare skilda krav från medborgare till en “kedja av ekvivalens” samt skapandet av en “populär identitet” utifrån kedjan av ekvivalenta krav (Laclau 2018:74,77). Ett problem som uppmärksammas med Laclaus diskussion om populism är de metodologiska svårigheterna att applicera hans abstrakta redogörelse av fenomenet på empiriska fall (Moffitt 2016:44-45).

vilket gör den mindre användbar för uppsatsens syfte och lämnas därmed utanför det teoretiska ramverket. Laclaus inflytande på forskningen och diskussionen om populism gör däremot att hans arbete förtjänar att nämnas i sammanhanget.

Förutom försök att reda ut populismens centrala beståndsdelar har studier även undersökt väljarbasen till populistiska partier (Koch m.fl 2021), deras medlemmar (Dassonneville & McAllister 2021), populistiska partiers påverkan på valdeltagande (Leininger & Meijer 2021, Schwander m.fl 2020) samt populismens komplicerade förhållande till demokrati (Enroth 2019) för att nämna några få. Det faktum att studier av populistiska aktörer och deras politiska inflytande genomförs i stor utsträckning trots bristen på en allmängiltig definition av fenomenet ska ses som ytterligare ett bevis på att majoriteten av forskarna är överens om vilka politiska aktörer som ska klassificeras som populister. Att det saknas en allmängiltig definition av populism får däremot fortfarande ses som problematiskt givet ambitionen att förbättra vår förståelse av fenomenet.

Uppsatsens teoretiska ramverk har konstruerats av två framträdande men konkurrerande insatser för ovanstående ambition och uppsatsens syfte är att testa deras analytiska användbarhet på ett tidigare utforskat empiriskt fall. Båda verk har haft i syfte att — med hjälp av tidigare forskning, teoretiska diskussioner och empiriska fall — konstruera en allmängiltig definition av populism som ett politisk fenomen bestående av centrala karaktärsdrag. Nedan presenteras en genomgång av båda definitioner: Cas Mudde och Cristóbal Rovira Kaltwassers definition av populism som en *tunn ideologi* och Benjamin Moffitts definition av populism som en *politisk stil*.

Populism som tunn ideologi

I *Populism: A Very Short Introduction* använder sig Cas Mudde och Cristóbal Rovira Kaltwasser av en "idémissig metod" för att beskriva populism i ett försök att 1) fånga in det som utgör kärnan i de flesta politiska aktörer som vanligtvis beskrivs som populistiska samt 2) särskilja populistiska från icke-populistiska aktörer. På så vis agerar deras metod motvikt mot två vanligt förekommande uppfattningar om termen: att populism endast används som en politisk slagterm och att termen är för vag och därför kan appliceras på alla politiska aktörer. Samtidigt erkänner författarna det komplicerade uppdraget med att definiera det omstridda fenomenet. De nämner hur politiska aktörer sällan beskriver sig själva som populistiska och när beskrivningen väl används så riktas den främst mot andra med en nedsättande betoning. Detta kompliceras ytterligare av det faktum att populism kommer till uttryck i olika skepnader beroende på geografisk kontext, exempelvis i samband med invandringskritik i Europa och kritik mot ekonomisk misskötsel i Latinamerika (Mudde & Kaltwasser 2017:28-29). Författarnas fullständiga definition av populism utifrån deras idémissiga metod lyder som följande:

A thin-centered ideology that considers society to be ultimately separated into two homogeneous and antagonistic camps, "the pure people" versus "the corrupt elite," and which argues that politics should be an expression of the *volonté générale* (general will) of the people (Mudde & Kaltwasser 2017:33).

Valet att formulera populism som en *tunn ideologi* motiveras utifrån iakttagelsen att populism ofta förekommer i samband med en *värdideologi*, dvs en *tjock ideologi* i stil med liberalism eller socialism och att detta sker med nödvändighet eftersom populism på egen hand är oförmögen att generera användbara svar på dagens komplexa politiska frågor. Författarna

beskriver ideologier som “uppbyggnader av normativa idéer” som beskriver hur världen ser ut och bör se ut, mer specifikt människans och samhällets natur samt samhällets syfte och organisation — frågor som populismen saknar svar på enligt författarna. Genom att kombinera populism med en värdideologi blir det således möjligt att konstruera ett genomförbart politiskt program av populistisk natur. Populismens förmåga att kombineras med värdideologier ska även ses som en förklaring till variationen i det empiriska utfallet — återigen med populism i Europa kontra Latinamerika som exempel. Författarnas ställningstagande kring frågan om populism *måste* ha en värdideologi är något oklar: samma textstycke innehåller både ett påstående om att populism “nödvändigtvis” kombineras eller assimileras in i andra ideologier och ett påstående om att populism “nästan alltid” kombineras med andra ideologiska element (Mudde & Kaltwasser 2017:33-34).

Mudde och Kaltwassers formulering av populism som en tunn ideologi har trots sina fördelar möts av kritik. Benjamin Moffitt (2016:18-19) jämför populism med ekologism och feminism: två ideologier som ofta klassificeras som tunna men som samtidigt expanderat sitt innehåll över tid vilket gjort dem mer användbara och attraktiva. Han konstaterar att populismen “inte gjort några försök att bli ‘tjockare’” trots sin långa historia och frågar sig därmed om populism verkligen kan benämnas som en tunn ideologi. Att benämna populism som en ideologi överhuvudtaget är inte heller oproblematiskt för Moffitt som menar termen “ideologi” ofta används som en “catch-all”-term i litteraturen om populism och blir därför för otydlig i sin innebörd. Å andra sidan skriver Mudde och Kaltwasser själva — efter att ha redogjort för alternativa metoder att beskriva populism — att deras

idémissiga metod syftar till att samla innehållet i dessa för att skapa en enskild, tydlig och konsekvent definition (Mudde & Kaltwasser 2017:32).

Utöver formuleringen om populism som en tunn ideologi innehåller Mudde och Kaltwassers definition även tre kärnbegrepp i form av *det äkta folket*, *den korrupta eliten* och *den allmänna viljan* vars innehåll är beroende av den politiska och sociala kontexten. Det äkta folket formuleras ofta som *det suveräna folket*, *vanligt folk* eller *nationen* och den antagonistiska ställningen gentemot den korrupta eliten grundar sig ofta i skillnader vad gäller politisk makt, socioekonomisk status och nationalitet. Föreställningen om ett suveränt folk härstammar från den demokratiska idén om folkstyre, dvs att den politiska makten utgår från medborgarna som beskrivs som “de äkta härskarna” vilket tydligt återspeglas i både den franska och amerikanska revolutionens ideal enligt författarna. När medborgarna således känner sig bedragna av den politiska eliten — trots deras status som demokratins härskare — uppstår spänningar och ibland även uppror (Mudde & Kaltwasser 2017:36-38). Liknande scenarion går att konstruera utifrån andra kontexter och formuleringar av det äkta folket, exempelvis i form av en ekonomisk eller kulturell klasskamp (Mudde & Kaltwasser 2017:38) eller som en konflikt mellan etniska grupper (Mudde & Kaltwasser 2017:39).

På liknande vis formuleras *den korrupta eliten* utifrån specifika sociala och politiska kontexter där författarna noterar att den politiska, ekonomiska, kulturella och mediala eliten är vanliga måltavlor. Vad som förenar dessa grupper och skapar en antagonistisk ställning gentemot det äkta folket är 1) maktpositioner inom olika sektorer av samhället, 2) en omoralisk natur jämfört med det “moraliskt rena folket” vilket tydligt återspeglas i 3) motarbetandet av *den allmänna viljan* som delas av det äkta folket (Mudde & Kaltwasser 2017:39). Den till synes paradoxala situation som uppstår när

populisterna själva intar maktpositioner har resulterat i påståenden om att populister per definition inte är kapabla att upprätthålla sig själva i dessa maktpositioner, något som författarna menar att populister hanterar genom att omdefiniera eliten för att på så sätt kunna rikta kritiken bort från sig själva — exempelvis president Hugo Chávez kritik mot den ekonomiska eliten i Venezuela som han menade motarbetade hans försök att “demokratisera” landet eller Syrizas partiledare och premiärminister Alexis Tsipras som riktade liknande kritik mot Greklands lobbyister och oligarker (Mudde & Kaltwasser 2017:40-41).

Föreställningen om *den allmänna viljan* beskriver i sin tur det äkta folkets “uppenbara” intressen som homogen grupp och presenteras ofta med en hänvisning till sunt förnuft. Författarna härleder idén om en allmän vilja till Jean-Jacques Rousseaus föreställning om en “volonté générale” (allmänvilja) varvid medborgarna avstod individuella intressen till förmån för samhällets bästa vilket författarna sedermera använder som förklaring till populisters kritik mot representativ demokrati och omfamning av direktdemokratiska mekanismer (Mudde & Kaltwasser 2017:44-46).

Nödvändiga karaktärsdrag för ett populistiskt parti, enligt Mudde och Kaltwasser, kräver således 1) en värdideologi som styr partiets politik och 2) en konstruktion av två homogena och antagonistiska grupper i samhället: ett “äkta folk” och en “korrupt elit” där partiet representerar den förstnämnda gruppens “allmänna vilja”. Med hjälp av en kvalitativ innehållsanalys av Örebro partiets partiprogram samt uttalanden från Allard undersöker uppsatsens analys om dessa element är närvarande i partiets politik och retorik. Det faktum att Allard hävdar att Örebro partiet varken är ett höger- eller vänsterparti gör det svårare att identifiera en eventuell värdideologi vilket således kräver en noggrann analys av partiets ideologiska innehåll. Om

ingen värdideologi går att identifiera så måste frågor ställas till populismens “tunna” status som ideologi: ska populism istället ses som en fullständig ideologi i likhet med liberalism och socialism eller ska beteckningen som en ideologi strykas helt till förmån för andra alternativ?

Populism som politisk stil

Med utgångspunkt i tidigare definitioner konstruerar Benjamin Moffitt en egen definition av *politisk stil* och lägger därmed grunden för hans försök att beskriva populism i *The Global Rise of Populism: Performance, Political Style, and Representation*. Moffitt definierar en politisk stil som:

The repertoires of embodied, symbolically mediated performance made to audiences that are used to create and navigate the fields of power that comprise the political, stretching from the domain of government through to everyday life (Moffitt 2016:37).

Moffitt betonar återkommande fördelarna med att klassificera populism som en politisk stil, dvs något som *framförs* istället för en specifik *entitet*, eftersom populism idag — mycket på grund av det förändrade mediala och politiska landskapet — har en annan karaktäristik jämfört med tidigare upplagor och uppenbarar sig i en variation av politiska och kulturella kontexter vilket gör den “idealiserade synen av populism som ett oförmedlat eller direkt fenomen” oanvändbar (Moffitt 2016:3). Moffitt menar att hans metod möjliggör komparativa studier av populistiska aktörer från varierande kontexter som till synes har lite gemensamt med varandra vilket tillåter oss att studera populism som ett *globalt fenomen* och därmed överge den regionala uppdelning som hittills präglat studier av populism (Moffitt 2016:3-4). De tidigare svårigheterna med att redogöra för populismens “brist på substans” — exempelvis Mudde och Kaltwassers benämning av fenomenet som en *tunn* ideologi — underlättas enligt Moffitt av att betona

fenomenets “stilistiska karaktärstrik”, dvs något som går att observera “på ytan av populistisk politik”. Detta medför även en ny “konceptuell vokabulär” som kan användas för att studera populism: termer såsom *publik* och *scen* används som kategorier, eller “placeholders”, och kan fyllas med innehåll beroende på kontext (Moffitt 2016:48) Vidare tydliggör han att populism inte bör tolkas som en binär kategori, dvs att en politisk aktör antingen är populistisk eller inte, utan istället som en *skala* med motpoler där politiska aktörer kan vara mer eller mindre populistiska. Motsatsen till den populistiska politiska stilen är enligt Moffitt den teknokratiska politiska stilen som karaktäriseras av en vädjan till expertis, lämpligt uppförande samt ett framförande av stabilitet och framgång (Moffitt 2016:45-46) vilket återigen betonar att en politisk stil är något som *framförs*. Den populistiska politiska stilen definieras i sin tur på följande vis av Moffitt:

A political style that features an appeal to “the people” versus “the elite”, “bad manners” and the performance of crisis, breakdown or threat (Moffitt 2016:44).

Folket som populistiska aktörer vädjar till med sitt framförande kan enligt Moffitt — och i likhet med Mudde och Kaltwasser — formuleras på olika vis, exempelvis som *vanligt folk* eller *fosterlandet* och anses alltid vara “de sanna bärarna av suveränitet”. I samband med detta uppförs en antagonistisk relation till *eliten* som ofta formuleras som *etablissemangen* eller *systemet* och som ibland får sällskap av andra grupper som inte tillhör eliten men som på olika sätt gynnas av eller konspirerar med eliten, exempelvis minoritetsgrupper eller asylinvandrare. Vanligt förekommande är även ett avståndstagande från den “politiska korrekthet” som präglar eliten eller systemet enligt populister vilket gör sig synligt i en uppmaning till sunt förnuft istället för uttalanden från teknokrater, byråkrater och liknande (Moffitt 2016:43).

För att tydligt deklarerat att man står på “folkets” sida i det sunna förnuftets namn präglas populisters retorik och agerande ofta av ett *olämpligt uppförande* varvid man bortser från de normer som vanligtvis styr hur politiska aktörer beter sig i “det politiska rummet”. Användning av slangord, svordomar och ett färgstarkt eller livfullt beteende är enligt Moffitt vanliga kännetecken för ett populistiskt uppförande och använder här Sarah Palin — f.d guvernör i Alaska — som exempel, någon som han menar försöker framställa sig själv som en “outsider” i amerikansk politik. Hur ett olämpligt uppförande ser ut, eller *framförs*, skiljer sig återigen åt beroende på kontext (Moffitt 2016:43-44).

Sist ut i Moffitts definition återfinns en komplex och något kontroversiell redogörelse om hur populisterna *framför en uppfattning eller känsla av kris, kollaps eller hot* som ofta sammanfaller med upplösningen mellan “folket” och deras representanter. Populister profiterar inte bara på dessa uppfattningar utan söker medvetet att *skapa* dessa genom sitt framförande och dramatiserande. Detta leder i sin tur till en uppmaning att agera snabbt och resolut utan hänsyn till det komplexa maskineri som utgör moderna politiska system vilket renderar rapporter, överväganden och debatter meningslösa. Moffitts resonemang innebär således att exempelvis storskalig invandring, ekonomisk kris eller militära hot först utgör ett hot mot samhället när det *framförs* som ett hot vilket är precis vad populistiska aktörer ägnar sig åt (Moffitt 2016:44). Sådär beskriver han själv sitt perspektiv på förhållandet mellan kris och populism:

Rather than just thinking about crisis as a trigger of populism, we should also think about how *populism attempts to act as a trigger for crisis*. This is due to the fact that crises are never "neutral" phenomena, but must be mediated and "performed" by certain actors, setting the stage for populist success (Moffitt 2016:110).

Trots fördelarna med Moffitts definition av populism som en politisk stil — att kunna redogöra för fenomenets "brist på substans", variationen mellan politiska och kulturella kontexter samt *graden* av populism hos politiska aktörer — så har hans arbete möts av kritik, inte minst hans redogörelse om förhållandet mellan populism och kris. Med finanskrisen 2008 som exempel frågar sig John Abromeit (2017) om medborgarna som förlorade sina hem och jobb som en konsekvens av situationen bara hade behövt "justera sin perception". Han medger att Moffitt lyfter en viktig poäng i sammanhanget, nämligen att framförandet av kris utgör en central del i populisters försök att frambringa rädsla hos sin publik men understryker samtidigt att Moffitt går ett steg för långt när han helt kapar länken mellan riktiga kriser och populism. En mer allmän kritik mot att benämna populism som en politisk stil står Jan-Werner Müller (2016:74-75) för när han konstaterar att "sådana stilfrågor" — i hans mening ett appellerande till folket, frambesvärjande av kriser och dåliga manér — "skulle vara alldeles för subjektiva som kriterier". Att vädja till folket och vilja vara populär är enligt Müller inget unikt beteende för just populisterna utan gäller i princip alla politiska aktörer.

Sammanfattningsvis består således Moffitts definition av populism som en politisk stil av tre övergripande karaktärsdrag, nämligen 1) en vädjan till "folket" mot "eliten", 2) ett olämpligt uppförande och slutligen 3) ett framförande av kris, kollaps eller hot. Precis som med Mudde och Kaltwassers definition kommer uppsatsens analys undersöka om dessa element är närvarande i Örebropartiets politik och retorik. Allards uttalanden är särskilt värdefulla att analysera utifrån Moffitts definition givet hans

betoning av den framförande aspekten av populism och hans fokus på politiska aktörer snarare än politiskt innehåll. Vissa frågetecken kvarstår däremot, i synnerhet förhållandet mellan populism och kris där Moffitts redogörelse mött kritik. På vilket sätt framför Örebropartiet en uppfattning om kris och existerar i så fall en sådan oberoende av partiets insats?

Möjliga utfall av analysen

Givet definitionernas konkurrerande ställning gentemot varandra så skulle man kunna argumentera att båda definitioner omöjligt kan identifiera Örebropartiet som ett populistiskt parti: populism kan i grunden inte vara *både* en ideologi och en politisk stil utan måste vara antingen det ena eller det andra eller något helt annat. Trots likheter i båda definitioners innehåll — en antagonistisk relation mellan ett “folk” och en “elit” samt en hänvisning till sunt förnuft — så skiljer sig författarna åt i vad de väljer att betona. Mudde och Kaltwasser understryker att populism är en *idé* med ideologiskt — om än tunt — innehåll medan Moffitt lyfter fram den *framförande* aspekten av populism, dvs något som populistiska aktörer aktivt ägnar sig åt. Frågan blir således om populism är något som uppstår först när politiska aktörer framför det eller om det existerar externt och oberoende av politiska aktörer. Här går som sagt att argumentera för att endast en av definitionerna möjligen kan träffa rätt. Givetvis uppstår det också utifrån detta resonemang en risk att *ingen* av definitionerna klarar testet varvid svaret på frågan om vad populism i grunden är får sökas på annat håll, exempelvis i Laclaus kritik av statsvetenskapens brist på tillgängliga ontologiska redskap (Laclau 2018:13).

Å andra sidan skulle man kunna föreställa sig att båda definitioner klarar av att identifiera Örebropartiet som ett populistiskt parti eftersom de bidrar med

en förståelse av olika *aspekter* av fenomenet. En tänkbar beskrivning utifrån detta resonemang skulle kunna vara att populism ska ses som en ideologi som *kräver*, eller som i stor utsträckning *grundar sig på* ett framförande av en politisk aktör för en given publik. Definitionerna får i så fall ses som delar av en *helhetsbeskrivning* som var och en för sig inte klarar uppgiften men som tillsammans — kanske även med ytterligare hjälp från annat håll — lägger grunden för en allmängiltig förståelse av populism. Möjliga utfall av analysen är således 1) att en av definitionerna lyckas identifiera Örebropartiet som ett populistiskt parti, 2) att ingen av definitionerna lyckas identifiera Örebropartiet som ett populistiskt parti eller 3) att båda definitioner lyckas identifiera Örebropartiet som ett populistiskt parti.

Metoddiskussion och material

Uppsatsen baseras på en kvalitativ innehållsanalys av Örebro partiets partiprogram från 2018 samt partiledare Markus Allards framträdanden i kommunfullmäktige och media från 2018 och framåt. Med kvalitativ innehållsanalys åsyftas här en noggrann genomläsning av partiets partiprogram utifrån respektive definition som presenterades i föregående kapitel. Uttalanden från Allard i kommunfullmäktige och i olika mediala sammanhang som han deltagit i kommer också undersökas i kompletterande syfte. Analysen syftar till att undersöka om de karaktärsdrag som bygger upp respektive definition är närvarande i Örebro partiets politiska innehåll och retorik för att på så sätt avgöra i vilken mån definitionerna klarar av uppgiften att identifiera Örebro partiet som ett populistiskt parti. De övergripande målen med uppsatsen är således att 1) förbättra förståelsen av populism genom att testa två konkurrerande definitioner av fenomenet samt 2) att förbättra förståelsen av ett tidigare utforskat fall i form av Örebro partiet.

Med uppsatsens tvåfaldiga målsättning i åtanke kan det diskuteras om huruvida undersökningen ska formuleras som *teoriprövande* eller *teorikonsumerande*. Peter Esaiasson med flera (2017:41-43) skiljer på varianterna med förklaringen att teoriprövande studier sätter teorierna i fokus varvid en lämplig analysenhet väljs utifrån dessa. Här blir således målet att förstärka eller försvaga förtroendet för de utvalda teorierna. I teorikonsumerande studier sätts istället analysenheten i fokus med målet att öka kunskapen om denna utifrån lämpliga teorier. Författarna poängterar att skillnaden mellan varianterna inte är binär: skillnaden grundar sig främst i studiens *motivering* men att en ökad kunskap om både teorierna och analysenheten går att erhålla genom båda tillvägagångssätt. Utifrån

uppsatsens uttalade mål att bidra till förståelsen av både populism och Örebropartiet blir det således mindre betydelsefullt att välja ett specifikt tillvägagångssätt. Undersökningens utformning bör således betraktas som *både* teoriprovande och teorikonsumerande.

En alternativ metod till den kvalitativa innehållsanalysen är en kvantitativ variant där förekomsten av utvalda termer räknas i syfte att “mäta” hur väl definitionerna lyckas identifiera Örebropartiet som ett populistiskt parti. Termerna hade i så fall fått representera de centrala karaktärsdrag som ingår i definitionerna vilket kräver en operationalisering av definitionerna som inte är helt okomplicerad. Med risk för validitetsproblem i samband med operationaliseringen blir en kvalitativ innehållsanalys ändå att föredra. Ytterligare ett tillvägagångssätt är att intervjua Allard som får svara på frågor som formulerats utifrån definitionerna. Här går det däremot att argumentera för att denna aspekt redan undersökt i den delen av materialet som grundar sig på Allards framträdanden i kommunfullmäktige och media — varav en del består av intervjuer där han svarar på frågor om Örebropartiet — vilket gör en frågeintervju mindre relevant.

Material

Analysen kommer huvudsakligen fokusera på Örebropartiets partiprogram från 2018 som också är det senast publicerade partiprogrammet från partiet. Med viss reservation för att partiets politik kan ha utvecklats eller omformulerats under de senaste åren ska detta ändå inte ses som något större problem, särskilt inte med tanke på att analysen även kommer undersöka Allards uttalanden i kommunfullmäktige och i mediala sammanhang som i de flesta fall är nyare i tiden. Det 80 sidor långa partiprogrammet är indelat i följande politikområden:

- Demokrati och politisk förvaltning
- Tandvård
- Hälsa och sjukvård
- Äldreomsorg
- Assistans, stöd och hjälp
- Skola
- Skatt och skuld
- Vägar och trafik
- Kollektivtrafik
- Invandring
- Bostäder
- Brottsbekämpning
- Sophantering
- Missbruksvård
- Utliv
- Fritid

Utöver partiprogrammet består materialet även av Allards framträdanden i olika mediala sammanhang, mer specifikt hans medverkande i podcasts och videointervjuer, samt inspelningar från Örebros kommunfullmäktige som finns publicerade på Youtube. Allards och Örebro partiets mediala framgång har resulterat i ett stort utbud av denna typ av material varvid ett urval tagits fram baserat på upphovsperson i syfte att säkerställa en mångfald i materialet. Materialet av denna typ kommer från följande källor:

- Det Pekande Fingret
- Örebro parti
- Hur Kan Vi
- Champagne med Henrik
- Riks

Att inkludera Allards presentation och formulering av Örebro partiets politik i materialet synliggör en värdefull aspekt av partiet som är svårare att utläsa i partiprogrammet och som ofta uppmärksammas hos populistiska aktörer,

både i vetenskapliga studier och i den mediala rapporteringen, vilket är deras beteende, retorik eller *framförande* som Moffitt uttrycker det (Moffitt 2016:44). Materialet är särskilt värdefullt — om inte nödvändigt — i analysen utifrån Moffitts definition som understryker populismens framförande karaktär, dvs något som populistiska aktörer aktivt ägnar sig åt och därmed *skapar* populism vilket kan vara svårt att identifiera i ett partiprogram. Materialet i sin helhet ingår däremot fortfarande i båda delar av analysen.

Utöver partiprogram och Allards uttalanden hade även konkreta politiska förslag från Örebropartiet i form av motioner i kommunfullmäktige kunnat analyseras men det är oklart vilket värde detta hade medfört till materialet som inte redan ingår.

Validitet och reliabilitet

En kvalitativ innehållsanalys medför oundvikligen en del utmaningar vad gäller att säkerställa god validitet varav frågan om tolkningsperspektiv blir viktig utifrån målet att undersöka det som ska undersökas. Analysens tolkningsperspektiv ämnar i det här fallet att utgå från uppsatsförfattaren med hjälp av två konkurrerande teoretiska perspektiv. Här blir det således viktigt att applicera det teoretiska ramverket korrekt vid genomläsning samt vara medveten om eventuella diskrepanser mellan personliga tolkningar och tolkningar utifrån de teoretiska perspektiven. En annan utmaning i tolkningsarbetet är att identifiera det latent budskapet vars innebörd kan vara värdefullt för den sammanlagda tolkningen av materialet. Till skillnad från det manifesta innehållet — som förvisso också kräver noggrann tolkning — så gör det latent budskapet inte sig synligt i lika hög utsträckning, särskilt inte i partiprogrammet varav Allards uttalanden kan visa sig

värdefulla även i detta avseende. För att säkerställa validitet och trovärdighet måste således samtliga tolkningar av det manifesta och latentia innehållet motiveras och diskuteras utifrån det teoretiska perspektivet.

Att uppsatsens material inte inkluderar stora mängder data i form av statistik eller kvantifiering av termer underlättar arbetet med att i sin tur säkerställa en god reliabilitet i analysen. Risken för att de slump-och slarvfel som kännetecknar bristande reliabilitet uppstår är inte lika påtaglig i en kvalitativ analys som utgår från ett givet textmaterial. Eventuella slarvfel kan däremot fortfarande förekomma i en kvalitativ innehållsanalys, exempelvis uppenbara missförstånd och feltolkningar av materialet varvid ett reliabilitetstest av en extern aktör hade varit ändamålsenligt för uppsatsens generella trovärdighet.

Analys

Med en bakgrund som ordförande i Ung Vänster i Örebro bestämde sig Markus Allard i samband med valet 2014 att lansera ett nytt lokalparti i Örebro vars uttalade mål är att “ta ner politiken på jorden igen” eftersom politikerna “varje år svävar [...] längre bort från det folk och den vardag de påstår sig vilja representera” (Örebropartiet u.å). Allards tidigare sejour i Ung Vänster kom till ett dramatiskt slut 2013 när han uteslöts ur partiet: enligt partiet av anledning att han visat sympatier med den vänsterextrema organisationen Revolutionära Fronten (SR 2013) men enligt honom själv som ett resultat av en maktkamp mellan Ung Vänster och Vänsterpartiet i Örebro (Hur Kan Vi 2019). I kommunalvalet 2018 lyckades Örebropartiet ta två mandat som idag bemannas av Allard och den f.d polismannen Peter Springare som hamnade i rampljuset 2017 efter ett kontroversiellt inlägg på sociala medier där han uppmärksammade en överrepresentation av utlandsfödda bland brottsmisstänkta (SVT 2017).

Deras tid i kommunfullmäktige har väckt uppmärksamhet i både traditionella och sociala medier. Lokaltidningen Nerikes Allehanda har publicerat en artikelserie som granskar Örebropartiet och Allard (NA u.å) men där beskrivningen av partiets ideologi skiljer sig åt kraftigt: Allard har liknats vid både Lenin (NA 2020a) och Trump (NA 2020b) och Örebropartiet tillskrivs både en SD-anda (NA 2020c) och en marxist-leninistisk anda (NA 2022a). Jan Olsson, professor i statsvetenskap vid Örebro universitet, konstaterar att “det mesta pekar på att det är ett högerpopulistiskt parti” men poängterar samtidigt att det inte “alltid [är] så lätt att skilja en högerpopulist från en vänsterpopulist”. Vad som däremot är säkert enligt Olsson är att “Markus Allard och hans politiska projekt vilar på populistisk grund” (NA 2021). I Örebropartiets kanaler på sociala medier har reaktionerna varit mer positiva

med entusiastiska anhängare som uttrycker sitt stöd till Allard och hans politiska projekt. En viktig faktor bakom Örebro partiets mediala spridning är att Örebro kommunfullmäktige live-sänder sina sammankomster för allmänheten vilket har gjort Allards framträdanden tillgängliga på Youtube — videoklipp som i flera fall fått över 100 000 visningar. Här ses Allard argumentera mot sina meningsmotståndare med en intensiv retorik, något som ordföranden i kommunfullmäktige menar skapar en “hätsk stämning” som begränsar övriga ledamöters vilja att delta i debatten (NA 2022b) men som samtidigt hyllas i kommentarsfälten av Allards anhängare.

På grund av den mediala framgången blir Allard ofta inbjuden till podcasts och intervjuer, både svenska och internationella, där han redogör för sitt politiska projekt i Örebro. Allard beskriver sig själv som marxist i grunden (Hur Kan Vi 2019) men förklarar samtidigt att Örebro partiet varken är ett höger- eller vänsterparti (Riks 2021). Nedan följer uppsatsens kvalitativa analys utifrån det teoretiska ramverket där Örebro partiets politik och retorik — som delvis innehåller Allards egna uttalanden från dessa tillfällen men även partiprogrammet i sin helhet — undersöks i syfte att avgöra hur väl definitionerna lyckas identifiera partiet som populistiskt.

Örebro partiets ideologi?

Mudde och Kaltwassers “idémassiga metod” konstaterar att populism handlar om en tunn ideologi med tillhörande värdideologi som delar upp samhället i två homogena och antagonistiska grupper i form av “det äkta folket” och “den korrupta eliten” och som argumenterar att politiken bör utgå ifrån “den allmänna viljan” som folket besitter (Mudde & Kaltwasser 2017:33). Analysen undersöker således *om* — och i så fall *vilken* —

värdideologi som är närvarande i partiet samt om partiet formulerar en antagonistisk uppdelning mellan ett “äkta folk” och en “korrupt elit” och samtidigt förespråkar en politik utifrån “en allmän vilja”.

Värdideologi

Mudde och Kaltwasser använder sig av konceptet med värdideologi för att beskriva det varierande utfallet av populism ur ett globalt perspektiv och pekar här särskilt på tre regioner: Latinamerika, Nordamerika och Europa. I Latinamerika har vänsterpopulism varit mest framträdande med socialism som värdideologi (Mudde & Kaltwasser 2017:56-61), i Europa har högerpopulism varit mest framträdande med auktoritärism, nativism och nyliberalism som värdideologier (Mudde & Kaltwasser 2017:62-67) och i Nordamerika har både vänster- och högerpopulism uppenbarat sig. I redogörelsen av populism i Nordamerika nämner däremot inte författarna några specifika värdideologier förutom en uppdelning mellan en mer *inkluderande* form av populism i Occupy Wall Street-rörelsen och en mer *exkluderande* form av populism i Tea Party-rörelsen (Mudde & Kaltwasser 2017:50-56). Värdideologin blir således avgörande i om en populistisk aktör benämns som höger eller vänster av Mudde och Kaltwasser. Om man däremot angriper förhållandet från motsatt håll — vilket är nödvändigt i detta fallet eftersom värdideologin ännu är okänd — så får man börja med att konstatera att Allard själv påstår att Örebropartiet varken är ett höger- eller vänsterparti vilket lämnar oss utan ledtrådar i sökandet efter en värdideologi. Möjligheterna här är trefaldiga; Örebropartiets politik bygger på en värdideologi vars placering på en höger-vänster-skala är oklar eller obefintlig; Örebropartiets politik bygger på en värdideologi som går att placera på en höger-vänster-skala trots Allards uttalanden och slutligen att ingen värdideologi är närvarande i Örebropartiets politik vilket går emot

Mudde och Kaltwassers slutsats om värdideologins nödvändighet (Mudde & Kaltwasser 2017:33). En eventuell ledtråd går att finna i Allards identifierande som marxist (Hur Kan Vi 2019) men det är oklart varför han då inte samtidigt väljer att benämna Örebropartiet som ett marxistiskt parti. Nedan följer en analys av Örebropartiets partiprogram följt av Allards uttalanden i sökandet efter en värdideologi.

Partiprogrammet bidrar inte med några uppenbara ledtrådar men alltså går det att identifiera två potentiella värdideologier — marxism och nationalism. Vid ett antal tillfällen tillämpas det ett klassperspektiv med tillhörande termer i partiprogrammet. Angående frågan om tandvård formuleras det att “de andra partierna är väl medvetna om att tandvårdsfrågan är en klass- och plånboksfråga” följt av en motivering för avgiftsfri tandvård i kommunen. I avsnittet om äldreomsorg konstateras det att en förändring av de “materiella förutsättningarna” krävs för att få till ett nödvändigt paradigmskifte som präglas av medmänsklighet mot de äldre istället för det nuvarande “affärstänkandet”. I det skolpolitiska programmet föreslås det att skolorna ska erbjuda frukost till eleverna då alla elever inte får frukost hemma på grund av de ökande “klassklyftorna” i samhället. Örebropartiets integrationspolitik har som mål att alla som kan jobba ska jobba varvid det är “av största vikt att varje individ som kommer till Sverige införlivas i produktionen”. Ytterligare ett par exempel med marxistiska termer och resonemang går att hitta i partiprogrammet vilket gör marxism till en potentiell kandidat som värdideologi även om det också är möjligt att detta endast är en påföljd av det faktum att Allard skrivit partiprogrammet varvid hans marxistiska språkbruk influerat innehållet.

De i partiprogrammet återkommande kraven på assimilering för nyanlända och hot om indragna bidrag för de som inte sköter sig påminner om

Sverigedemokraternas politik på området som utgår ifrån en “nationalistisk grundsyn” (SD 2019) vilket öppnar dörren för ännu en värdideologi. I avsnittet om partiets sjukvårdspolitik konstateras det att sjukvården i första hand är en “medborgerlig angelägenhet, inte en universell sådan” och att “nationalstatens existens väger tungt” för partiet. Detta resonemang bygger på de påstådda “etniska gräddfilerna” inom den svenska sjukvården där asylsökande ska ha erhållit fördelar just för att de är asylsökande. Örebropartiets integrationspolitik präglas av krav på assimilering för nyanlända: en skolning i “vår syn på [...] demokrati, sexuell och religiös frihet, yttrandefrihet och statens legitimitet” är nödvändig för att exempelvis tackla problemet med det ökande antalet gruppvåldtäkter som “till stor del [har] att göra med inflödet av individer från länder med en radikalt annorlunda syn på sex, kvinnor och jämställdhet”. Skulle en nyanländ inte leva upp till dessa krav så är den bästa ordningen enligt partiet “den där grova brott begångna av invandrare resulterar i utvisning”. Å andra sidan görs det också tydligt att partiet förespråkar en “öppen svenskhet” där hudfärg, religion och sexualitet anses irrelevant följt av ett avståndstagande från “essentialistiska och rasistiska idéer som hävdar att en person inte kan bli svensk på grund av en viss hudfärg”. Om nationalismen utgör Örebropartiets värdideologi så kan man argumentera att denna borde genomsyra partiprogrammet i större utsträckning än vad den gör: exemplen ovan består av nästintill samtliga exempel på nationalistiska attityder som identifierats i partiprogrammet. Utöver detta kan man fråga sig om krav på assimilering och skötsamhet för nyanlända ska likställas med nationalism och vilken ideologi som i så fall motsätter sig detta.

I mediala sammanhang och i Örebros kommunfullmäktige ska det först konstateras att Allard själv beskriver sig som populist (Örebropartiet 2020a,

Jönsson 2020) men vill samtidigt inte dela in sig själv eller Örebropartiet i varken högerfacket eller vänsterfacket eftersom “båda är skit” i dagens Sverige (Riks 2021). Vad gäller värdideologi så är det marxistiska perspektivet väldigt påtagligt i Allards retorik och han beskriver återkommande sig själv som just marxist (Jönsson 2020, Hur Kan Vi 2019). Hans syn på svensk politik grundar sig i en klasskamp mellan “folket” och vad han kallar för “transferiatet”, en ny samhällsklass bestående av individer inom offentlig sektor som försörjer sig på offentliga medel utan att medföra någon konkret nytta till samhället. Vidare förklarar han att den klassiska intressekonflikten mellan kapitalister och arbetare fortfarande till viss del kvarstår men att dessa klasser är produktiva för samhället till skillnad från transferiatet som istället har en parasitär roll på de övriga klasserna. Transferiatet består enligt Allard av “hittepå-jobb” såsom “mångfaldsstrategier”, “genuspedagoger” och en “armé av byråkrater och chefer” som “roffar åt sig” skattemedel som istället borde gå till välfärden (Riks 2021). Det ska klargöras att detta resonemang härstammar från intervjuer och samtal med Allard där han får berätta om sina egna politiska övertygelser vilket inte nödvändigtvis säger något om Örebropartiets vara eller icke-vara som ett marxistiskt parti. Det faktum att Allard är en uttalad marxist samtidigt som han konstruerar ett partiprogram för sitt egna parti *utan* ett uttalat marxistiskt ställningstagande vittnar snarare om att Allards och Örebropartiets ideologiska övertygelser skiljer sig åt. Samma resonemang går att använda för de nationalistiska attityder som Allard ger uttryck för. Återigen så identifierar han sig själv som nationalist (Jönsson 2020) och konstaterar bland annat i kommunfullmäktige att “inte en millimeter av det här landet ska tillhöra islam” i samband med en motion från SD om att förbjuda böneutrop i Örebro kommun. I samma inlägg hävdar han att frågan om böneutrop egentligen handlar om en större fråga

om “vad Sverige ska vara” och “vad Sverige har blivit” som ett resultat av den förda invandringspolitiken (Örebropartiet 2020b). Skillnaden mellan Allards uttalanden i mediala sammanhang och hans uttalande i kommunfullmäktige är att han i det sistnämnda fallet representerar sitt parti varvid hans uttalanden ska ses som representativa för partiet. Utifrån detta kan man argumentera för att det går att identifiera nationalistiska tendenser i Örebropartiet men återigen så blir frågan varför en uttalad nationalist till partiledare inte också väljer att benämna sitt parti som nationalistiskt.

Det äkta folket, den korrupta eliten och den allmänna viljan

Utöver formuleringen av populism som en tunn ideologi återfinns tre centrala begrepp i Mudde och Kaltwassers definition i form av “det äkta folket”, deras “allmänna vilja” och “den korrupta eliten” som motarbetar denna till förmån för egna intressen. Begreppens flytande karaktär möjliggör för deras innebörd att formas av olika politiska, kulturella och sociala kontexter och det återstår att se hur Örebropartiet formulerar denna antagonistiska uppdelning av samhället. Givet att partiet vid ett flertal tillfällen anklagats för att vara populistiskt och att Allard själv accepterat beskrivningen så får det antas att analysen kommer bekräfta detta. Däremot är det oklart huruvida Mudde och Kaltwassers specifika formulering med de tre centrala begreppen kommer fungera i praktiken med Örebropartiet som analysenhet. Nedan följer först en analys av Örebropartiets partiprogram följt av Allards uttalanden i mediala sammanhang och i Örebro kommunfullmäktige.

Partiprogrammet ger oss en tydligt inblick i hur Örebropartiet väljer att formulera de två homogena grupperna och deras antagonistiska relation till varandra. Det äkta folket formuleras bland annat som “folkflertalet”, “folket”, “svenska medborgare” och “skattebetalare”. Den korrupta eliten i

sin tur formuleras främst som “politiker”, “makthavare” och “partier”. Den antagonistiska skiljelinjen blir således tydlig: Örebropartiets lojalitet ligger hos den breda befolkningen och deras främsta måltavla är den politiska eliten i Örebro kommun. För att tydligare illustrera antagonismen och Örebropartiets konstruktion av “den allmänna viljan” följer här ett par exempel. Örebropartiets förslag om sänkta politikerlöner motiveras med att “höga löner, privilegier och bristen på konsekvenser [...] isolerar makthavarna i en egen liten bubbla långt bortom folkflertalets vardag och verklighet” samt att “vi inte har råd med makthavare som sätter politikerlönen i första hand och folket i andra hand”. I avsnittet om tandvård beklagas det över att “svenska medborgare som gör rätt för sig [inte har] rätt till tandvård, medan politikerna själva [...] givetvis aldrig kommer ha ekonomiska problem med att laga sina tänder”. Ett exempel som i hög grad understryker den korrupta elitens omoraliska natur återfinns i avsnittet om äldreomsorg där det konstateras att “när de anställda vädjat om fler kollegor och bättre arbetsvillkor har politikerna istället svarat med att anställa fler chefer, som inte sällan råkar vara vänner eller makar till politikerna själva”. Kort därefter formuleras även “folkets” moraliska natur när Örebropartiet hävdar att “det är vår plikt” att ge de äldre en värdig äldreomsorg eftersom de “slet för att bygga det här samhället åt oss”. Den “politiska indoktrineringsverksamheten i islamism” som enligt Örebropartiet förekommer i kommunens religiösa friskolor — där även fusk och mörkläggning förekommer — är “utan tvekan den största politiska skandalen i Örebros historia” varvid frågan till de politiker som “låt tit detta ske under sin vakt” lyder: “vilka företräder ni egentligen?”. Mudde och Kaltwassers påstående om populisters omfamning av direktdemokratiska mekanismer återspeglas också tydligt med ett eget avsnitt i partiprogrammet. Här efterfrågas fler kanaler för direktdemokrati i syfte att involvera medborgarna

i beslutsprocessen och för att motverka det faktum att “makthavarna svävat iväg och tappat mycket av sin koppling till de faktiska samhällsproblemen”. Konkreta förslag inkluderar fler folkomröstningar, möjligheten att initiera folkomröstningar via kommunens och regionens hemsidor samt bindande folkomröstningar där politikerna blir “bundna av plikten att tjäna och realisera folkviljan”. Fler exempel utöver ovanstående återkommer regelbundet i partiprogrammet och det får således konstateras Örebropartiets partiprogram uttrycker en populistisk syn på samhället och politiken utifrån Mudde och Kaltwassers definition.

I Örebro kommunfullmäktige uttrycker Allard samma antagonism gentemot sina kollegor. Under en interpellation 2019 angående kostnaden för ett konstverk föreställande ett äppelskrutt beklagar sig Allard över att “man lägger skattebetalarnas pengar på ett sånt projekt” samtidigt som man “slaktar färdtjänsten”. I samband med detta påtalar han även att Örebropartiet lagt förslag om att sänka politikerlönerna och att detta förslag har möts av frågan om vilken typ av politiker som denna lönesänkning hade resulterat i. Allards svar på detta — med hänvisning till kostnaden för konstverket och “slakten av färdtjänsten” — formuleras med motfrågan: “vad har vi fått för politiker nu?” (Örebropartiet 2019). Vid ett sammanträde under 2021 anklagar Allard den sittande kommunstyrelsen för att vräka pensionärer i samband med en hyreshöjning inom det kommunala bostadsbolaget och ifrågasätter samtidigt lönenivån för bolagets VD (Det pekande fingret 2022a). Även i mediala sammanhang redogör Allard för sitt partis antagonistiska relation till det politiska etablissemangen. I podcasten “Hur Kan Vi?” berättar Allard om Örebropartiets politiska vision och beskriver här hur man är “dum i huvudet” om man inte ser att det finns en motsättning mellan “massan och eliten” och syftar här på det politiska etablissemangen

som “fjärrmat sig” allt mer från folket. Han anklagar det politiska etablissemang för ett “folkförakt” eftersom de inte vill att den “smutsiga pöbeln” ska få komma till tals — något som Örebropartiet däremot har som mål. Allard vänder sig även emot en beskrivning av populism som hävdar att populister ägnar sig åt att “säga det som folk vill höra”. Här frågar sig Allard om detta ska ses som något negativt: att lyssna till folket utgör snarare “kärnan i demokratin” (Hur kan vi 2019).

Sammanfattning

Analysen har visat på att Allard både är uttalad marxist och nationalist men samtidigt så nämns ingen av dessa ideologier i Örebropartiets partiprogram även om spår av båda förekommer. Här behöver ett par viktiga frågor ställas. Den första handlar om i vilken mån det är möjligt att skilja partiledare från parti. Det faktum att Allard utnämner sig själv till både marxist och nationalist men inte sitt parti framstår som att han inte vill benämna Örebropartiet som varken ett marxistiskt eller nationalistiskt parti eftersom *det inte är det*. Trots det gör både de marxistiska och nationalistiska attityderna sig synliga i Örebropartiets partiprogram, möjligtvis som en naturlig påföljd av hans egna övertygelser men möjligtvis också som ett resultat av det enkla faktum att Örebropartiet trots allt är ett marxistiskt och/eller nationalistiskt parti. Här blir den andra frågan aktuell, nämligen om detta går att härleda till en politisk strategi som Allard utarbetat för Örebropartiet. Man skulle kunna föreställa sig att Örebropartiet vill driva en politik baserat på en marxistisk eller nationalistisk grund men samtidigt inte vara öppen med detta, möjligtvis för att undvika en eventuell beröringsskräck för dessa ideologier eller för att helt enkelt nå ut till en större väljarbas med sitt *populistiska* budskap istället. Den tredje och sista frågan öppnar upp för ett fjärde möjligt utfall utöver de tre som nämndes i inledningen av kapitlet,

nämligen att *både* marxismen och nationalismen agerar värdideologier i Örebropartiet. Att kombinera ideologier är inte ovanligt och Mudde och Kaltwasser nämner inte explicit att en populistisk aktör endast kan utgå från *en* värdideologi vilket öppnar upp möjligheten att beskriva Örebropartiet som ett populistiskt parti med både marxism och nationalism som värdideologier. Analysen gav således inga definitiva svar på frågan om Örebropartiets värdideologi men har däremot bidragit med ett betydelsefullt empiriskt underlag och konkreta följdfrågor för framtida ansatser. Vad gäller analysen utifrån de tre centrala begreppen så får man konstatera att analysverktyget gav utslag i både Örebropartiets partiprogram och i Allards medverkande i kommunfullmäktige och i mediala sammanhang. “Det äkta folket” som Örebropartiet representerar består av medborgare, skattebetalare eller “vanligt folk” och “den korrupta eliten” utgörs främst av det politiska etablissemangen i Örebro kommun. “Den allmänna viljan” formuleras i sin tur som de behov som kommuninvånarna besitter men som politikerna avsiktligt och illvilligt avfärdar till förmån för mindre nödvändiga satsningar. “Det äkta folket” beskrivs som moraliskt, hårt arbetande individer som utgör “kärnan i demokratin” medan “den korrupta eliten” beskrivs som omoralisk, inkompetent och dekadent. Gruppernas homogenitet, antagonismen och till och med omfamningen av direktdemokratiska mekanismer identifierades av analysen vilket ska ses som en bekräftelse att Örebropartiet är ett populistiskt parti utifrån Mudde och Kaltwassers definition. Frågetecken gällande värdideologin kvarstår emellertid vilket håller tillbaka definitionens trovärdighet något. Syftet bakom Mudde och Kaltwassers användning av en värdideologi var att kunna förklara det varierande utfallet i empirin och frågan blir således om det finns en mer träffsäker metod för detta ändamål.

Örebro partiets politiska stil?

Moffitts definition av populism som en politisk stil innehåller tre komponenter: en vädjan till “folket” mot “eliten”, olämpligt uppförande och ett framförande av kris, kollaps eller hot. Till skillnad från Mudde och Kaltwassers idémässiga metod väljer Moffitt att formulera populism som ett *framförande* som populistiska aktörer ägnar sig åt. Här blir således Allards framträdanden i kommunfullmäktige och mediala sammanhang nyttiga även om de idéer som uttrycks där även förekommer i Örebro partiets partiprogram. Med tanke på att den första komponenten i Moffitts definition — en vädjan till “folket” mot “eliten” — till stor del påminner om Mudde och Kaltwassers formulering om ett “äkta folk” och en “korrupt elit” så lämnas denna komponenten utanför kapitlet då exempel på detta förhållande presenteras och analyseras i föregående kapitel. Resultatet av föregående analys pekar på att Örebro partiet regelbundet formulerar ett “folk”, en “korrupt elit” och en “allmän vilja” vilket implicerar att Moffitts formulering om en “vädjan till folket mot eliten” och den antagonistiska relationen mellan grupperna likväl lyckas identifiera Örebro partiet som ett populistiskt parti. Fokus för kapitlet ligger istället på det “olämpliga uppförande” som kännetecknar populistiska aktörer samt hur de framför en uppfattning av kris, kollaps eller hot med argumentet att dessa aspekter i högre utsträckning utgör definitionens konkurrerande ställning gentemot Mudde och Kaltwassers definition.

Olämpligt uppförande

I ett försök vädja till folket använder sig populister ofta av ett “olämpligt uppförande” enligt Moffitt. Syftet med detta är att distansera sig från “eliten” och den “politiska korrekthet” som präglar dess beteende vilket ger upphov till exempelvis slangord, svordomar och ett färgstarkt eller livfullt beteende

från populisternas sida. Vad som innefattar ett “olämpligt uppförande” skiljer sig åt beroende på kontext men även inom en given kontext ska beskrivningen inte tas för givet. Precis som Müller (2016:75) påpekar i sin kritik så är ett “olämpligt uppförande” ett subjektivt kriterium varvid frågan måste ställas *vem* eller *vad* som anser eller bestämmer vad som utgör ett lämpligt eller olämpligt uppförande för politiska aktörer. Här för Henrik Enroth (2019) en intressant diskussion kring det komplicerade förhållandet mellan populism och demokrati och hur vi har tagit vissa demokratiska normer för givet varvid populisters beteende väcker uppmärksamhet då de bryter mot dessa implicita normer. Sannolikt är detta fallet även i Sverige och Örebro: etablerade — men oskrivna — normer och praxis styr politikernas beteende och retorik varvid allt som strider mot detta stämplas som olämpligt. Nedan följer en analys av Örebro partiets partiprogram följt av Allards framträdanden i kommunfullmäktige och mediala sammanhang i syfte att avgöra om uppförandet och retoriken kan bedömas som olämpligt utifrån Moffitts definition.

Med Moffitts betoning på populismens *framförande* aspekt i åtanke går det att argumentera för att det “olämpliga uppförandet” bör göra sig mest synligt i Allards framträdanden men givet att beskrivningen innehåller en formulering om “ett avvikande” från de normer som styr politiska aktörers beteende samt eventuella svordomar och slangord så blir även partiprogrammet relevant i sammanhanget. Här återfinns ett antal exempel som kan klassificeras som ett olämpligt uppförande. I partiprogrammets första textstycke beklagas det över att kommunpolitikerna slösat stora summor på “skrytbyggen” och “jippon” och senare i samma kapitel framförs ett krav på att man ska “mobilisera juristerna mot de makthavare som fuskar”. Angående de höga kostnaderna för kommunpolitikernas konferenser

och representationsresor förklaras det på ett något raljant vis att man inte behöver åka långt för att ha en konferens: “det finns bra möteslokaler i Örebro samt hallongrottor och Champis på Ekershallen”. En mer seriös ton återfinns i avsnittet om sjukvårdspolitik där man efterfrågar “smärtsamma konsekvenser” för de som stör, saboterar eller hotar kommunens vårdpersonal. I samband med ett krav på att rusta upp äldreomsorgen konstateras det att “man inte kan lappa ihop ett hus med silvertejp och Karlssons klister” men att det är just detta kommunpolitikerna ägnat sig åt under flera mandatperioder istället för att “ta uppdragen på allvar”. Högers förespråkande för friskolor likställs med ett “rabiatt vidhållande av ideologiska dogmer” även om Örebropartiet inte motsätter sig privata skolalternativ: de anses för tillfället nödvändiga eftersom de kommunala skolorna har “kvaddats av kommunpolitikernas klåfingrighet och ambivalenta kommunikation”. Den raljanta tonen gör sig återigen synlig när Örebropartiet förespråkar ett förbud mot böneutrop i kommunen med argumentet att nya uppfinningar har tillkommit sedan 600-talet som på alternativa sätt kan mana människor till bön, exempelvis mobilapplikationer.

De mediala sammanhang som Allard deltar i rör sig främst om längre intervjuer och samtal där det “olämpliga uppförandet” inte är lika framträdande: här avvecklas istället Allards och Örebropartiets bakgrund, hans politiska insatser i kommunfullmäktige och andra likartade samtalsämnen. De videoklipp som finns publicerade från kommunfullmäktiges sammanträden bidrar däremot med ett flertal exempel. Under ett sammanträde 2021 avvecklas förslaget om ett nytt parkeringshus i kommunen varvid Allard efterfrågar ett bättre underlag eftersom det nuvarande anses bristfälligt. Han problematiserar det faktum att 80 miljoner kronor av skattebetalarnas pengar ska spenderas på en satsning vars resultat

är högst osäkert och fortsätter med en liknelse innehållande en “tjackislangare” som knackar på dörren och vill sälja ett mystiskt paket med okänt innehåll (Det Pekande Fingret 2022b). Ett annat exempel hämtas från ett sammanträde 2019 där Allard — efter att ha påmint om Örebro partiets förslag om sänkta politikerlöner — gör en halmgubbe av sina politiska motståndare och frågar sig sarkastiskt om han ska behöva betala sitt egna fika som om han vore “någon jävla undersköterska” (Örebro partiet 2020a). Det kanske tydligaste exempel återfinns i ett sammanträde under 2022 där Allard anklagar ledamöter och tjänstemän för korruption och mottagande av mutor efter att de underkänt ett underlag till en folkomröstning som Örebro partiet varit med och drivit på. Hätsk stämning råder emellanåt i debatten; Allard kräver att ett antal tjänstemän, direktörer och politiker ska hängas ut; han konstaterar att en “teknokratisk elit pissar folk i ansiktet” och meddelar att “om detta inte är jäv så heter jag Gudrun Schyman” (Det Pekande Fingret 2022c). Sammanträdet avbryts vid ett tillfälle för att diskutera ordningsfrågor, något som lokalmedia rapporterade om (NA 2022b) och som får ses som bevis på att övriga ledamöter inte uppskattar Allards retorik i kommunfullmäktige.

Framförande av kris, kollaps eller hot

Moffitts resonemang om populism och kris beskriver inte bara hur populistiska aktörer profiterar på sådana uppfattningar utan även hur populistiska aktörer med sitt framförande *skapar* dessa uppfattningar hos sin publik. Moffitt utvecklar sitt resonemang med att hävda att kriser aldrig är “neutrala fenomen” utan måste “förmedlas och framföras” vilket på så sätt banar vägen för populistiska aktörer att driva igenom sin politik. Abromeit (2017) menar i sin tur att Moffitt går ett steg för långt när han helt kapar länken mellan riktiga kriser och populism men medger att populisterna ofta

försöker frambringa rädsla hos sin publik. En konsekvens av framförandet av kris blir att populistiska aktörer — på grund av den stundande krissituationen — gärna förbiser det komplexa maskineri som återfinns i moderna politiska system till förmån för ett snabbt och resolut agerande. Analysen kommer således undersöka i vilken mån Örebropartiet och Allard *framför* en uppfattning och kris, kollaps eller hot i sin politik och retorik. Nedan följer först en genomgång av partiprogrammet följt av Allards framträdanden i kommunfullmäktige och mediala sammanhang.

Eftersom Moffitt likställer kriser med ett *framförande* av dessa så blir alla formuleringar i partiprogrammet om krissituationer i Örebro relevanta för analysen. Ett exempel går att hitta i det inledande textstycket i avsnittet om sjukvårdspolitik som sammanfattas med ett påstående om att patienter avlider i väntan på vård eftersom ansvariga politiker “värderar sin prestige högre än medborgarnas hälsa”. Vårdsituationen i Örebro beskrivs som “kaotisk” men följs däremot inte upp av en vädjan till ett “snabbt och resolut” agerande utan istället med ett långt punktprogram av politiska förslag. Ett annat exempel återfinns i avsnittet om äldreomsorg där det avslöjas att “de flesta anställda som vi varit i kontakt med vittnar om att de inte har tid att gå på toaletten varmed de inte sällan drabbats av sjukdomsbesvär”. Detta utvecklas vidare med ett påstående om att anställda förväntas infinna sig på en plats 07:00 följt av en annan plats senast 07:01. Örebropartiets lösningar på detta inkluderar fler stationer för hemtjänstpersonalen där de kan gå på toaletten eller vila ut sig samt en genomgående omläggning av alla scheman — konkreta förslag som kan tolkas som något som går att införa “med en gång” utan vidare diskussioner och överläggningar även om detta inte uttrycks explicit. I avsnittet om bostadspolitik riktas det kritik mot det kommunala bostadsbolaget som man

menar har pressat upp hyrorna med hjälp av icke-nödvändiga renoveringar av hyresrätterna. Enligt Örebropartiet har detta resulterat i att örebroare vräks från sina hem eftersom de inte längre har råd att betala hyrorna varvid det då blir tal om “renovräkningar” istället för renoveringar. Lösningen presenteras implicit genom formuleringen att dessa renoveringar inte rör sig om “nödvändiga stambyten av funktionell och praktiskt karaktär” vilket hade varit att föredra för Örebropartiet. Det kanske tydligaste exemplet på ett framförande av kris och/eller kollaps återfinns i avsnittet om assistans, stöd och hjälp och lyder: “Sverige var en gång känt som världens främsta välfärdsland, men till följd av de etablerade partiernas politiska prioriteringar är Sverige numera ett land där treåringar som behöver sondmatas nekats rätten till assistans”.

I de intervjuer och samtal som Allard deltar i framför han för det mesta samma “kriser” som redan avvecklats i analysen, exempelvis det underkända underlaget för folkomröstning (Riks 2021) och den politiska elitens avfärdande av folkets behov (Jönsson 2020). Däremot förekommer ett intressant meningsutbyte i podden “Hur Kan Vi” som går att relatera till Moffitts påstående om krisers neutralitet och Abromeits efterföljande kritik. Efter att Allard konstaterat en konflikt mellan folket och eliten frågar sig programledaren om det är lämpligt att “elda på” den konflikten vilket han menar att många gör — avsiktligt eller oavsiktligt. Allard följer upp med frågeställningen om denna konflikt enbart existerar i tankeform eller om den existerar i verkligheten varvid Allard konstaterar att den “de facto är objektiv”, att dessa “motstridiga intressen” existerar i verkligheten och inte enbart i “samtalet, ideologin eller tanken” (Hur Kan Vi 2019). Kriser existerar med andra ord *externt och oberoende* av Örebropartiet enligt Allard vilket går emot Moffitts argument om att kriser är något som skapas och

framförs. Även i kommunfullmäktige återfinns ett antal exempel där det förstnämnda framförs av Allard och hans kollega Peter Springare under ett sammanträde 2020. Här argumenteras det att det är av yttersta vikt att Örebro kommun upprättar ett beredskapslager eftersom staten inte kommer vara till någon hjälp ifall krisen skulle infinna sig — man måste helt enkelt se efter sig själva (Örebropartiet 2020c). I ett annat exempel, också från 2020, målar Allard upp en bild av att islamisterna “flyttar fram positionerna” i kommunen och att det Muslimska Brödraskapet vill “infiltrera hela samhällsapparaten” (Örebropartiet 2020b). Det avbrutna sammanträdet där Allard anklagade tjänstemän och ledamöter för korruption i samband med den underkända underlaget för folkomröstning kan också ses som ett exempel på ett framförande av en kris: i detta fallet en demokratisk sådan (Det Pekande Fingret 2022c).

Sammanfattning

Då den antagonistiska uppdelningen mellan “folket” och “eliten” redan redogjorts för i föregående kapitel har detta kapitel istället fokuserat på de två kvarvarande komponenterna i Moffitts definition: ett “olämpligt uppförande” och ett framförande av kris, kollaps eller hot. Analysen visar att både partiprogrammet och Allards framträdanden i kommunfullmäktige i stor utsträckning präglas av vad Moffitt hade klassificerat som ett “olämpligt uppförande” men att Allards framträdanden i mediala sammanhang inte gav några ytterligare resultat. Det faktum att ett sammanträde i kommunfullmäktige behövde avbrytas tyder på att övriga ledamöter hade instämt i beskrivningen av Allards uppförande som olämpligt vilket återigen gör Enroths (2019) diskussion om implicita demokratiska normer relevant. Kvarstår gör också Müllers (2016:75) påpekande om att ett “olämpligt uppförande” är en subjektiv beskrivning och kan därför te sig problematisk

för en definition som ämnar att vara allmängiltig. Å andra sidan påpekar Moffitt att det olämpliga uppförandet skiljer sig åt mellan kontexter vilket ska tolkas som ett försvar mot denna kritik. Vad gäller framförandet av kris, kollaps eller hot återfinns exempel även på detta, både i partiprogrammet och i Allards framträdanden i kommunfullmäktige. Kriser råder bland annat inom vården, äldreomsorgen, på bostadsmarknaden och i den svenska demokratin i allmänhet enligt Örebropartiet. Allard hävdar att dessa kriser är *faktiska* och existerar oberoende av Örebropartiet varvid Moffitts invändning hade varit att detta endast rör sig om ett sedvanligt populistiskt framförande. Här kan man utifrån ett tankeexperiment fråga sig om Örebropartiet hade existerat även om Örebro kommun varit helt förskonat från problem och utmaningar. Svaret från Moffitt hade varit att ja, Örebropartiet hade fortfarande existerat och agerat utlösare till nya kriser i syfte att erhålla politiskt inflytande men som Abromeit (2017) påpekar så blir det problematiskt att likställa kriser med populisters framförande av dessa. Ett alternativt synsätt är att Örebropartiet *överdriver* många av de kriser de lyfter vilket inte är samma sak som att Örebropartiet *skapar* kriserna. Detta innebär att kriserna existerar oberoende av Örebropartiet varvid en av Müllers (2016:152) slutsatser blir relevant i sammanhanget, nämligen att det bästa sättet att motarbeta populisterna är att ta medborgarnas krav och rädslor på allvar.

Slutsatser

Syftet med uppsatsen var att med hjälp av en kvalitativ analys testa två konkurrerande definitioner av populism på ett tidigare utforskat fall i form av Örebropartiet. Det övergripande målet var att bidra till vår kollektiva förståelse av både populism och Örebropartiet — detta eftersom det ännu saknas en allmängiltig definition av fenomenet och att Örebropartiets ideologiska fundament var okänt. Resultatet av analysen visar att båda definitioner lyckas identifiera Örebropartiets antagonistiska uppdelning av samhället i “folket” och “eliten” men också att de misslyckas på andra områden. Mudde och Kaltwassers formulering om “det äkta folket”, “den korrupta eliten” och “den allmänna viljan” återspeglas tydligt i Örebropartiets politik och retorik: Örebropartiet representerar folkets, medborgarnas eller skattebetalarnas intressen mot den omoraliska, inkompetenta och dekadenta politiska elit som istället avfärdar dessa till förmån för egna intressen. Utredningen av Örebropartiets värdideologi stöter däremot på problem: Allard identifierar sig själv som både marxist och nationalist varvid spår av båda ideologier förekommer i partiprogrammet men utan något definitivt ideologiskt ställningstagande. Här finns ett antal frågor som behöver besvaras i syfte att antingen avgöra Örebropartiets värdideologi eller stryka konceptet med värdideologi som en nödvändig komponent hos populistiska aktörer. Likväl gör Moffitts formulering om populisters “vädjan till folket mot eliten” sig synlig i Örebropartiets politik och retorik. Utöver detta präglas både partiprogrammet och Allards framträdanden i kommunfullmäktige av ett “olämpligt uppförande” i form av svordomar, slangord, sarkasm och personliga påhopp. Här återstår några frågetecken, främst gällande vad som är — eller till och med *bör* — betraktas som ett “olämpligt beteende” men utifrån Moffitts formulering om den varierande innebörden av beskrivningen utifrån olika kontexter så får det

konstateras att utifrån *denna* kontext — dvs de normer som styr hur politiska aktörer förväntas bete sig i Örebro kommunfullmäktige — så ska Örebropartiets uppförande tolkas som olämpligt. Den mest problematiska komponenten i Moffitts definition är formuleringen om hur populistiska aktörer skapar och framför kriser: här återfinns exempel både i partiprogrammet och i kommunfullmäktige men den avgörande frågan blir huruvida dessa kriser existerar oberoende av Örebropartiets framförande. Som andra redan har påpekat så är det svårt att argumentera för att kriser uppstår först när populisterna uppmärksammar dem varvid en mer trovärdig hypotes snarare är att populisterna *gynnas* av kriser och därför ibland även överdriver dessa. Slutligen får det således konstateras att problem uppmärksammades i båda definitioner men att analysen bidrog med en ökad kunskap om Örebropartiet och ett betydelsefullt underlag för framtida forskning om populism.

Referensförteckning

Abromeit, J. (2017). *A critical review of recent literature on populism*. Politics and Governance, 5(4), ss.166-176.

Bale, T., van Kessel, S. & Taggart, P. (2011). *Thrown around with abandon? Popular understandings of populism as conveyed by the print media: A UK case study*. Acta Politica, 46(2), ss.111-131.

Champagne med Henrik. (2022). *CHAMPAGNE MED HENRIK: MARKUS ALLARD*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=J2MJffG0cRU&t=1623s> [Hämtad 2022-05-01].

Dassonneville, R. & McAllister, I. (2021). *Are They Different? A Comparative Study of European Populist Party Members*. Political Studies.

Det Pekande Fingret. (2022a). *Allard: "50% hyreshöjning? Vad har ni gjort med stålarna?"*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=D45S2gU8lp8&t=411s> [Hämtad 2022-05-21].

Det Pekande Fingret. (2022b). *Allard om P-hus och tjackis-langare*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=8mh83-Nsc1c&t=19s> [Hämtad 2022-05-21].

Det Pekande Fingret. (2022c). *Allard: "En teknokratisk elit pissar folket i ansiktet"*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=7oYD21s-WOs&t=738s> [Hämtad 2022-05-21].

Enroth, H. (2019). *The return of the repressed: populism and democracy revisited*. American journal of cultural sociology, 8(2), ss.246-262.

Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., Towns, A. & Wängnerud, L. (2017). *Metodpraktikan*. Stockholm: Wolters Kluwer.

Herkman, J. (2016). *Construction of Populism: Meanings Given to Populism in the Nordic Press*. Nordicom Review, 37(1), ss.147-161.

Hughes, C. (2019). *It's the EU immigrants stupid! UKIP's core-issue and populist rhetoric on the road to Brexit*. European Journal of Communication, 34(3), 248–266.

Hur Kan Vi?. (2019). #60 Markus Allard – Jag vill inte skryta om det, men jag är nog populist. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=bxLXdIVCrE0&t=3150s> [Hämtad 2022-05-01].

Koch, C.M., Meléndez, C. & Rovira Kaltwasser, C. (2021). *Mainstream Voters, Non-Voters and Populist Voters: What Sets Them Apart?*. Political Studies.

Laclau, E. (2018). *On Populist Reason*. London, New York: Verso (E-bok).

Leininger, A. & Meijers, M. (2021). *Do Populist Parties Increase Voter Turnout? Evidence from over 40 Years of Electoral History in 31 European Democracies*. Political Studies, 69(3), ss.665-685.

Moffitt, B. (2016). *The Global Rise of Populism: Performance, Political Style, and Representation*. Kalifornien: Stanford University Press (E-bok).

Moffitt, B. (2017). *Liberal Illiberalism? The Reshaping of the Contemporary Populist Radical Right in Northern Europe*. Politics and Governance, 5(4), 112-122.

Müller, J-W. (2016). *Vad är populism?*. Göteborg: Daidalos.

Mudde, C. & Rovira Kaltwasser, C. (2017). *Populism: A Very Short Introduction*. New York: Oxford University Press (E-bok).

Nerikes Allehanda. (u.å). *NA granskar Örebropartiet och Markus Allard*. URL: <https://www.na.se/story/bf1d6f4e-13f3-48a3-9f59-feaa3d1abd3a> [Hämtad 2022-04-04].

Nerikes Allehanda. (2020a). *En massmördares idéer vägleder Markus Allard*. Mediearkivet. [Hämtad 2022-04-04].

Nerikes Allehanda. (2020b). *Trump tränger sig ända in i fullmäktige i Örebro*. Mediearkivet. [Hämtad 2022-04-04].

Nerikes Allehanda. (2020c). *Örebropartiets Allard - ett eko av SD-andan*. Mediearkivet. [Hämtad 2022-04-04].

Nerikes Allehanda. (2021). *"Det är klassisk högerpopulism"*. Mediearkivet. [Hämtad 2022-04-04].

Nerikes Allehanda. (2022a). *Örebropartiet skyr inga medel*. Mediearkivet. [Hämtad 2022-04-04].

Nerikes Allehanda. (2022b). *Regler kan ändras efter urspårat möte*. Mediearkivet. [Hämtad 2022-04-04].

Riks. (2021). *Om populism med Markus Allard | Samtal med Samhället*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=hiNYChP70QQ&t=240s> [Hämtad 2022-05-01].

Schwander, H., Goal, D. & Schäfer, A. (2020). *Fighting Fire with Fire? Inequality, Populism and Voter Turnout*. Politische Vierteljahresschrift, 61(2), ss.261-283.

Stavrakakis, T. & Katsambekis, G. (2014). *Left-wing populism in the European periphery: the case of SYRIZA*. Journal of Political Ideologies. 19:2. 119-142.

Sverigedemokraterna. (2019). *Principprogram*. URL: <https://ratatosk.sd.se/sd/wp-content/uploads/2020/11/16092141/Sverigedemokraternas-principprogram-2019.pdf> [Hämtad 2022-05-18].

Sveriges Radio. (2013). *Markus Allard utesluts ur Vänsterpartiet*. URL: <https://sverigesradio.se/artikel/5726954> [Hämtad 2022-04-13].

SVT. (2017). *Nyhetsåret 2017 – SVT:s Johannes Weckström om turerna kring Peter Springare*. URL: <https://www.svt.se/nyheter/lokalt/orebro/nyhetsaret-2017-svt-s-joahnnes-weckstom-om-turerna-kring-peter-springare> [Hämtad 2022-05-07].

Widfeldt, A. (2010). *Book Review: Jens Rydgren, From Tax Populism to Ethnic Nationalism. Radical Right-Wing Populism in Sweden*. Party Politics, 16(1), 137–139.

Örebropartiet. (u.å). *Örebropartiet*. URL: <http://www.orebropartiet.se/orebropartiet-33683697> [Hämtad 2022-04-16].

Örebropartiet. (2019). *Markus Allard (ÖP) kommenterar politikernas satsning på kromat äppelskrutt...* URL: <https://www.youtube.com/watch?v=NOuBMHCDAKE> [Hämtad 2022-05-20].

Örebropartiet. (2020a). *Örebropartiet presenterar alternativ i syfte att bevara högkostnadsskyddet inom färdtjänsten*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=-PhnXNS9p8s> [Hämtad 2022-05-20].

Örebropartiet (2020b). *Markus Allard (ÖP) diskuterar islamismens utbredning och får intressanta svar*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=XS52cIVh8oY&t=412s> [Hämtad 2022-05-20].

Örebropartiet. (2020c). *Örebropartiet föreslår kommunala beredskapslager - Alla andra är emot*. URL: <https://www.youtube.com/watch?v=PqMiwjfjxKA&t=303s> [Hämtad 2022-05-21].